

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 13 augustus 2019 met nummer RvVb-A-1819-1316
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0092-A

Verzoekende partij	mevrouw Karin VAN MECHELEN vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 ANTWERPEN, Jan Van Rijswijcklaan 16
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 13 oktober 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 3 augustus 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Holsbeek van 16 maart 2017 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het herbouwen van een woning op een perceel gelegen te 3220 Holsbeek, Meesberg 92, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie F, nummer 64F3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

2.
De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 11 december 2018.

Advocaat Glenn DECLERCQ *loco* advocaat Peter FLAMEY voert het woord voor de verzoekende partij. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

3.
Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De verzoekende partij dient op 18 januari 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Holsbeek een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het herbouwen van een bestaande woning.

2.

Het perceel ligt binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'Weekendverblijven, campings en residentiële woonwagenterreinen in de deelruimte Hageland, deelRUP Konijntjesberg - Lemingsberg', goedgekeurd op 8 oktober 2013 (hierna: PRUP), in een zone voor natuurgebied met overdruk zonevreemde woningen.

3.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 16 maart 2017 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 16 maart 2017 een stedenbouwkundige vergunning, waarbij het zich aansluit bij het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar:

“ ...

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

... Volgens het bevolkingsregister wordt dit weekendverblijf sinds 16 juli 1992 permanent bewoond. De omgeving wordt getypeerd door haar bebost karakter en het verspreid voorkomen van verschillende constructies zijnde eengezinswoningen of weekendverblijven. Het voorliggende project voorziet de volledige sloop van het huidige weekendverblijf en de opbouw van een nieuwe eengezinswoning. ...

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Met het Provinciaal RUP ... werden specifieke voorschriften opgesteld, deze omschrijven de mogelijkheden die gelden voor woningen die als dusdanig gebouwd werden voor het van kracht worden van het gewestplan en voor weekendverblijven, die reeds voor het in werking treden van het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen, permanent bewoond worden en als een zonevreemde woning moeten beschouwd worden. De voorschriften hebben enkel betrekking op de bestaande hoofdzakelijk vergunde en niet-verkrotte zonevreemde woningen in de overdrukzone.

...

De aanvrager staat sinds 16 juli 1992 op het desbetreffende adres ingeschreven in het bevolkingsregister van de gemeente Holsbeek. Oordelend op de bij de aanvraag bijgevoegde documenten (schriftelijke verklaring van familieleden) wordt niet afdoende aangetoond dat het weekendverblijf reeds voor het in werking treden van het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen waaronder het wijzigen van de bestemming verblijfsrecreatie naar wonen, als permanent verblijf in gebruik genomen werd. De aanvrager beschikt wel over het woonrecht en behoudt dit recht tot en met 31 december 2029. ... In de overdrukzone 'zonevreemde woningen' is het toegelaten om een bestaande hoofdzakelijk vergunde en niet-verkrotte zonevreemde woning te verbouwen en herbouwen op dezelfde plaats ... Echter wordt niet afdoende aangetoond dat het om een hoofdzakelijk vergunde en niet-verkrotte woning gaat waardoor de aanvraag feitelijk het herbouwen van een zonevreemd weekendverblijf in natuurgebied betreft. Deze aanvraag strookt daarom niet met de geldende bestemmingsvoorschriften op het perceel.

...

Functionele inpasbaarheid:

Met het PRUP werd het gebied met gewestplanbestemming recreatiegebied omgezet in natuurgebied. De bepalingen in de overdrukzone 'zonevrije woningen' zijn van toepassing op hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevrije woningen. De hoofdbestemming natuurgebied zorgt ervoor dat bijkomende functiewijzigingen van verblijfsrecreatie naar wonen niet vergunbaar zijn, het aantal zonevrije woningen gelegen in het PRUP kan niet toenemen. De functiewijziging van verblijfsrecreatie naar wonen, voor de in werking getreden vergunningsplicht vanaf 17 juli 1984, wordt onvoldoende aangetoond in de vergunningsaanvraag.
...

4.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 2 mei 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 24 juli 2017 om dit beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 1 augustus 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 3 augustus 2017 ongegrond en weigert zij een stedenbouwkundige vergunning, waarbij zij zich aansluit bij het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar:

“ ...

5.2 Beschrijving van de plaats

... De omgeving wordt gekenmerkt door een bosrijke omgeving ... Het gebied wordt gekenmerkt door clusters van weekendverblijven, al dan niet permanent bewoond, met daarnaast ook verschillende volwaardige zonevrije woningen. ... Het betrokken perceel is bebouwd met een klein weekendverblijf ...

5.3 Beschrijving van de aanvraag

De aanvraag beoogt de afbraak van het bestaande weekendverblijf en het bouwen van een nieuwe woning. Deze aanning wordt bij benadering op dezelfde plaats als het bestaande weekendverblijf geplaatst. ...

5.4 Historiek

- volgens de kadastrale gegevens werd er op het betrokken perceel een weekendverblijf gebouwd in 1963;*
- op 17 mei 1991 werd door het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van een uitbreiding van een weekendverblijf. Het beroep tegen deze weigering werd door de deputatie niet ingewilligd;*
- op 5 november 1993 werd door het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van een uitbreiding van een weekendverblijf;*
- op 18 april 1994 werd door de rechtbank van 1ste aanleg een vonnis uitgesproken tot betaling van een geldboete en het herstel van de plaats in oorspronkelijke toestand (afbraak uitbreiding aan het weekendverblijf). De uitbreiding werd effectief afgebroken.*

5.5 Beoordeling

...

b) ... Het goed is gelegen binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ... Het RUP kent aan het plangebied waarop het van toepassing is de bestemming natuurgebied toe. Het gebied is bestemd voor de instandhouding, de ontwikkeling en het herstel van de natuur, het natuurlijk milieu en bos. Recreatief medegebruik is een ondergeschikte functie.

Onder artikel 2, betreffende zonevrije woningen, worden bepalingen opgenomen die van toepassing zijn op vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde

en niet verkrotte zonevreemde woningen in de zone die op het grafisch plan aangeduid is met de overdruk 'zonevreemde woningen'. Het voldoen aan deze voorwaarden wordt beoordeeld op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag tot verbouwen, herbouwen of uitbreiden ... In de voorwaarden wordt gesteld dat het toegelaten is om een hoofdzakelijk vergunde en niet-verkrotte zonevreemde woning te verbouwen, te herbouwen op dezelfde plaats en uit te breiden tot een maximum van 1000m³. ...

In de toelichting bij de voorschriften wordt vermeld dat bestaande hoofdzakelijk vergunde gebouwen die niet in overeenstemming zijn met de bestemming zonevreemd zijn. Voor deze constructies gelden de basisrechten zoals opgenomen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Verder wordt gesteld dat weekendverblijven die reeds voor 1984 permanent bewoond werden als een zonevreemde woning beschouwd moeten worden. Als toelichting ... werd een afwegingsschema opgemaakt waarin onder meer wordt aangegeven wanneer kan gesproken worden over een zonevreemd recreatief verblijf of een zonevreemde woning. Als criterium om dit onderscheid te maken wordt enkel de inschrijving in het bevolkingsregister aangenomen.

c) De aanvraag beoogt de herbouw van een woning. Op het perceel werd in 1963 echter een weekendverblijf en geen woning gebouwd. Dit blijkt ook uit de beschrijving van het goed in de eerste vergunningsaanvraag, die dateert van 1991, waarin het gebouw als weekendverblijf wordt benoemd. Volgens de omschrijving in het RUP zou een weekendverblijf toch in aanmerking komen om als woning beschouwd te worden wanneer wordt aangetoond dat er een permanente bewoning was in het gebouw voor 1984. Volgens het afwegingskader van het RUP dient dit te gebeuren aan de hand van de inschrijving in het bevolkingsregister. Deze gegevens tonen echter aan dat er in 1984 geen inschrijving was op dit adres. De gemeente weigerde destijds de inschrijving op dit adres gezien een permanente bewoning in een weekendverblijf niet kan aanvaard worden. De permanente bewoning van het weekendverblijf en hiermee samenhangend de functiewijziging van verblijfsrecreatie naar wonen gebeurde bijgevolg al van bij aanvang wederrechtelijk. Deze onrechtmatige permanente bewoning van voor 1984 kan hier niet als middel opgeworpen worden om de functiewijziging van verblijfsrecreatie naar wonen te rechtvaardigen. Zoals vermeld in het afwegingskader van het RUP kan de permanente bewoning van het gebouw enkel met een domiciliëring worden aangetoond. Uit bovengenoemde feiten kan geconcludeerd worden dat het bestaande gebouw een weekendverblijf betreft en geen woning.

d) De aanvrager stelt dat het RUP onvoldoende bepaalt betreffende de bewijsmiddelen die kunnen aangebracht worden om een permanente bewoning aan te tonen. Bijgevolg komen hiervoor, net zoals bij het bewijs van het hoofdzakelijk vergund karakter van een constructie, alle rechtens toegelaten bewijsmiddelen, waaronder ook de getuigenverklaring, in aanmerking. De aanvrager brengt een recent opgemaakte getuigenverklaring bij van de toenmalige eigenaar, de moeder van de aanvrager, waarin wordt gesteld dat in 1982 het weekendverblijf door hen zelf bewoond werd en de aanvraag tot domiciliëring werd geweigerd gezien het goed gelegen was in recreatiegebied. Men brengt nog een tweede getuigenverklaring bij van een nonkel die bevestigt dat de familie Van Mechelen sinds 1982 in het weekendverblijf woonde. De familie Van Mechelen had een winkel in Leuven op Fochplein 14/1. Boven de winkel was een appartement waar het gezin verbleef. Op dit adres was het gezin vermoedelijk ook gedomicilieerd, gezien er nooit een inschrijving op het adres van het weekendverblijf in Holsbeek gebeurde.

Het is best mogelijk dat de ouders, wanneer de kinderen het huis uit waren, meer in het weekendverblijf verbleven dan op het appartement in Leuven, maar dat toont nog niet aan dat er effectief permanent gewoond werd. De getuigenverklaringen zijn tevens opgesteld door de familie zelf of door een nonkel. Gezien hun familiale band zijn zij makkelijker geneigd om verklaringen in eigen voordeel af te leggen. Hiermee rekening houdende kan niet met zekerheid gesteld worden dat het om onpartijdige en onafhankelijke getuigen gaat, zodat aan de getuigenissen geen bijzondere bewijswaarde kan gehecht worden.

Bij de hoorzitting brengt de aanvrager nog drie getuigenverklaringen bij van personen die geen familiale band hebben met het gezin. De getuigen verklaren dat ze de familie gekend hebben en dat het gezin in het vakantiehuis gewoond heeft voor 1984, maar dit is nog steeds geen bewijs dat het effectief een permanente bewoning betrof. Gangbaar worden getuigenverklaringen in dergelijke zaken ook niet als doorslaggevend aangenomen. Het feit dat de permanente bewoning niet met een domiciliëring kan aangetoond worden weegt zwaarder door in deze beoordeling.

e) Bijkomend ondersteunt de gehele historiek van aanvragen voor het gebouw het feit dat het gebouw enkel als weekendverblijf kan beschouwd worden. Wanneer in 1992 de dochter het ouderlijk huis uitgaat en wil intrekken in het weekendverblijf werd er een inschrijving op dit adres aangevraagd. In het KB van 16 juli 1992 werd ondertussen vastgelegd dat er geen enkele inschrijving als hoofdverblijfplaats meer mocht geweigerd worden omwille van de veiligheid, de gezondheid, het urbanisme of de ruimtelijke ordening. Gelet op de gewijzigde wetgeving kon de gemeente de inschrijving in het weekendverblijf in 1992 niet langer weigeren. Een tijdelijke of later permanente inschrijving leidt echter niet tot een legalisering van de onvergunde toestand, maar is louter een federale verplichting van de gemeente. Tevens werd binnen de drie jaar na de inschrijving een proces-verbaal opgesteld met de vaststelling dat (het) weekendverblijf werd uitgebreid in functie van permanent verblijf zonder het verkrijgen van een vergunning.

Wanneer de dochter besluit in het weekendverblijf te gaan wonen gaat men het gebouw uitbreiden om als woning, permanente verblijfplaats, bruikbaar te maken. Deze uitbreiding gebeurde zonder vergunning. Men trachtte later wel deze uitbreidingen te regulariseren. De regularisatie-aanvragen werden telkens geweigerd gezien het weekendverblijf, zoals het gebouw nog steeds gekend was, volgens het KB van 30 oktober 1973 niet groter mocht zijn dan 60m². Ook in het verslag van het onderzoek van de Provinciale Technische Dienst voor de Gebouwen, Architectuur en Stedenbouw van 1993 werd gesteld dat bij de uitbreiding van het weekendverblijf het volume van het gebouw dermate werd vergroot dat het niet langer als weekendverblijf kon beschouwd worden:

“(…) Bij nazicht van het gebruik van de eigendom is duidelijk, wegens de gegevens van de burgerlijke stand van de gemeente, dat het gebouw geen weekendverblijf is, maar wel een vaste woongelegenheden voor een gezin van drie personen. (...)”

De uitbreiding als dusdanig kon niet toegestaan worden in recreatiegebied en het beroep tegen de weigering van de regularisatie van het uitbreiden van het weekendverblijf werd door de deputatie dan ook niet ingewilligd. Hierop volgend werd in 1994 door de rechtbank van 1ste aanleg de afbraak van de uitbreiding aan de weekendverblijf geëist. Uit deze feiten is duidelijk af te leiden dat het gebouw bij aanvang een weekendverblijf betrof, dat de poging om het weekendverblijf uit te breiden naar woning telkens werden geweigerd en dat tot op heden het gebouw moet worden bestemd als recreatief verblijf. Dit valt tevens af te leiden uit de afmetingen, de constructiewijze en het voorkomen van het gebouw.

*f) Gezien het gebouw geen woning betreft maar een recreatief verblijf zijn enkel de zonevrije basisrechten voor constructies, niet zijnde woningbouw, hier van toepassing. Het gebouw kan enkel verbouwd worden. Dit wil zeggen dat aanpassingswerken kunnen gebeuren binnen het bestaande bouwvolume van een constructie waarvan de buitenmuren voor ten minste zestig procent behouden worden. Deze aanvraag betreft duidelijk een herbouw en uitbreiding van het bestaande gebouw. Gezien het goed gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zijn herbouw en uitbreiding van het gebouw niet mogelijk.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.2.14 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) *juncto* het vermoeden van vergunning van functiewijziging, van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO, van artikel 2 PRUP, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materieel motiverings-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het beginsel van de bewijskracht van neergelegde stukken en van de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag. Zij betwist in essentie de vaststelling in de bestreden beslissing dat het te herbouwen ‘gebouw’ moet worden beschouwd als een hoofdzakelijk vergund en niet-verkrot weekendverblijf, dat enkel kan worden verbouwd overeenkomstig de basisrechten voor zonevreemde constructies in de VCRO, en niet als een hoofdzakelijk vergunde en niet-verkrotte woning, die overeenkomstig artikel 2 PRUP (onder bepaalde voorwaarden) op dezelfde plaats kan worden herbouwd (en uitgebreid). Zij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte geen dan wel onvoldoende rekening houdt met de door haar terloops de administratieve procedure bijgebrachte getuigenverklaringen, waaruit onomstotelijk blijkt dat het gebouw reeds vanaf 1982, hetzij voor de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen (hierna: Functiewijzigingsbesluit), onafgebroken wordt bewoond en wordt gebruikt als permanent verblijf in plaats van als recreatieverblijf, en derhalve moet worden beschouwd als een hoofdzakelijk vergunde (en niet-verkrotte) ‘woning’. Zij stelt dat haar aanvraag voldoet aan alle voorwaarden van artikel 2 PRUP, zodat de (bestaande en vergund geachte) woning, ondanks de ligging in ruimtelijk kwetsbaar gebied (natuurgebied), conform de principes van de artikelen 4.4.10 en 4.4.14 VCRO op dezelfde plaats kan worden herbouwd (en uitgebreid).

Specifiek wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat het (te herbouwen) ‘gebouw’ moet worden beschouwd als een (hoofdzakelijk vergund en niet-verkrot) ‘weekendverblijf’ (in plaats van een ‘woning’) stelt de verzoekende partij dat het gebouw “*reeds vanaf 1982 steeds en onafgebroken bewoond is geweest door haar ouders*”, zodat de functiewijziging van verblijfsrecreatie naar residentiële functie voor 1984 plaatsvond. Zij benadrukt dat dergelijke functiewijzigingen pas vergunningsplichtig zijn geworden vanaf de inwerkingtreding van (artikel 2 van) het Functiewijzigingsbesluit op 9 september 1984, zodat er in 1982 geen vergunningsplicht bestond om de functie van het toenmalig weekendverblijf te wijzigen naar woning, en de op dat ogenblik bestaande toestand (woonfunctie) wordt geacht te zijn vergund. Zij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat zij onvoldoende aantoonde dat het gebouw reeds voor 1984 wordt gebruikt als permanent verblijf. Zij stelt dat zij met alle rechtens toegelaten bewijsmiddelen, in het bijzonder aan de hand van getuigenverklaringen, mag aantonen dat de functiewijziging van het gebouw voor 9 september 1984 (met name in 1982) tot stand is gekomen en kan genieten van het vermoeden van vergunning. In de rand hiervan merkt zij op dat er in (artikel 2 van) het PRUP niets wordt bepaald inzake de wijze waarop het bewijs van permanente bewoning van het gebouw voor 1984 kan worden geleverd, en dat het afwegingskader bij het PRUP waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen geen verordenend voorschrift betreft waaraan de aanvraag moet worden getoetst. Zij meent dat zij dit bewijs van functiewijziging voor 1984 afdoende heeft geleverd aan de hand van de voorgelegde getuigenverklaringen. Zij stelt dat de ontstentenis van een inschrijving in het bevolkingsregister op dit adres voor 1984 geen afbreuk doet aan voormeld bewijs en juridisch niet relevant is. In dezelfde zin meent zij dat ook de verwijzing in de bestreden

beslissing naar de historiek van de vergunningsaanvragen met betrekking tot het gebouw en naar de kenmerken ervan juridisch niet relevant is, gezien er voor de toepassing van artikel 2 PRUP enkel een bewijs van permanente bewoning van voor 1984 moet voorliggen. Zij herhaalt dat dit bewijs afdoende blijkt uit de voorgelegde getuigenverklaringen.

De verzoekende partij stelt tenslotte dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar argumentatie en stukken die zij terloops de administratieve beroepsprocedure aanvoerde door de verwerende partij afdoende bij de beoordeling werden betrokken. Zij stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de bijgebrachte getuigenverklaringen en louter voortgaat op 'inlichtingen bij de bevolkingsdienst' om te oordelen dat het gebouw voor 1984 niet permanent werd bewoond. Zij meent dat *"het niet aan de verwerende partij toekomt de door verzoekster bijgebrachte gegevens te betwisten"*, maar dat *"verwerende partij de bewijzen die werden bijgebracht, zoals in casu de getuigenverklaringen, dient te beoordelen op hun bewijswaarde"*. Zij stelt dat de betreffende bewijzen in de bestreden beslissing niet worden ontmoet en dat hiermee ten onrechte geen rekening wordt gehouden, gezien *"klaarblijkelijk in vraag wordt gesteld of de door verzoekster bijgebrachte getuigenverklaringen wel waarheidsgetrouw zijn"*, terwijl *"de goede trouw steeds dient vermoed te worden"*. In de rand hiervan merkt zij op dat de bijkomende getuigenverklaringen die in graad van beroep werden voorgelegd afkomstig zijn van niet-familieleden en derhalve alleszins onafhankelijke en onpartijdige getuigenverklaringen betreffen, waaraan niet zonder meer voorbij kan worden gegaan.

2.

De verwerende partij betwist het middel. Zij stelt dat de aanvraag niet voldoet aan artikel 2 PRUP, gezien het gebouw (waarvan niet wordt betwist dat dit een bestaande, niet verkrotte en overeenkomstig het vermoeden van vergunning hoofdzakelijk vergunde constructie betreft) *"enkel beschouwd kan worden als een weekendverblijf en niet als een woning"*, zodat *"de woonfunctie met andere woorden niet geacht wordt te zijn vergund"*. Zij bevestigt dat de functie die het gebouw had voor 9 september 1984 (verblijfsfunctie dan wel woonfunctie) verworven blijft en wordt geacht te zijn vergund, gezien er voor deze datum geen verplichting bestond om een vergunningsaanvraag in te dienen voor een zonevreemde functiewijziging van weekendverblijf (op het ogenblik van oprichting in 1963) naar woning, zodat zij *"bijgevolg moet beoordelen of het gebouw als woning werd gebruikt in de periode voor 9 september 1984"*. Zij bevestigt eveneens dat *"met alle rechtens toegelaten bewijsmiddelen kan worden aangetoond dat de functiewijziging voor 9 september 1984 tot stand is gekomen"*, waarbij *"het bewijs door getuigen is toegestaan"*, maar benadrukt dat *"dit echter niet betekent dat zij geen beoordelingsvrijheid meer heeft bij beoordeling van het aangebrachte bewijs"*, gezien *"de getuigenverklaring een vrije bewijswaarde heeft"*. Zij betwist dat de door de verzoekende partij aangebrachte getuigenverklaringen het *"onbetwistbaar bewijs"* vormen dat het gebouw vanaf 1982 (en dus ook voor 1984) permanent werd bewoond. Zij wijst vooreerst op het feit dat de waarachtigheid van de twee getuigenverklaringen bij de aanvraag van de moeder en de nonkel van de verzoekende partij betwistbaar is, gezien hun familiale band. Zij wijst tevens op het feit dat ook de bijkomende getuigenverklaringen van personen die geen familiale band hebben met het gezin, waarin wordt verklaard dat ze de familie gekend hebben en dat het gezin in het vakantiehuis gewoond heeft voor 1984, niet bewijzen dat er effectief sprake was van een permanente bewoning. Zij stelt voorts vast dat er voor 9 september 1984 niemand in het weekendverblijf was gedomicilieerd, gezien de eerste inschrijving in het bevolkingsregister pas plaatsvond in 1992. Zij merkt op dat dit gegeven strookt met het feit dat de verzoekende partij in 1991 een regularisatieaanvraag indiende voor de uitbreiding van het weekendverblijf, waarbij het gebouw (zonder vergunning) werd uitgebreid in functie van permanente bewoning. Zij benadrukt dat het gebouw in de betreffende regularisatieaanvraag door verzoekende partij zelf werd omschreven als weekendverblijf. Zij stelt dat zij *"op basis van al deze elementen een beoordeling heeft gemaakt"*, waarbij *"zij een afweging maakt tussen enerzijds het gebrek aan domiciliëring voor 1984 en de regularisatieaanvraag in 1991 en anderzijds de getuigenverklaringen die zij niet*

waarachtig acht", en waarbij *"het feit dat de permanente bewoning niet met een domiciliëring kan aangetoond worden voor haar zwaarder doorweegt in deze beoordeling"*, gezien *"de inschrijving in het bevolkingsregister een zeker en vaststaand feit is terwijl de getuigenverklaringen een onzeker karakter hebben"*. Zij meent dat deze beoordeling redelijk is, en verwijst naar de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zij *"de getuigenverklaringen niet zonder meer naast zich neerlegt"*, maar *"de aanvraag grondig heeft onderzocht op basis van alle beschikbare en relevante gegevens en de aanvraag aan een zorgvuldige beoordeling heeft onderworpen"*, terwijl verzoekende partij niet aantoont dat zij haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

De verwerende partij wijst ondergeschikt nog op de vaststelling dat artikel 2 PRUP, waarin de mogelijkheid wordt voorzien om een bestaande zonevreemde woning in ruimtelijk kwetsbaar gebied te herbouwen, een uitbreiding betreft van de zonevreemde basisrechten in (de artikelen 4.4.10 e.v. van) de VCRO, die (overeenkomstig artikel 4.4.10, §2 VCRO) door een ruimtelijk uitvoeringsplan kunnen worden aangevuld en/of uitgebreid. Zij meent dat gezien artikel 2 PRUP een uitbreiding voorziet op de decretale basisrechten, *"het logisch is dat het RUP zelf invulling kan geven aan de voorwaarden die zij oplegt voor deze uitbreiding"*. Zij wijst op de vaststelling dat het PRUP voorziet in een afwegingstabel, waarin *"wordt toegelicht hoe men het onderscheid kan maken tussen een zonevreemd recreatief verblijf of een zonevreemde woning"*, waarbij *"als criterium enkel de inschrijving in het bevolkingsregister wordt aangenomen"*. Zij stelt dat men zich volgens het PRUP derhalve enkel kan beroepen op de uitbreiding van de basisrechten van een zonevreemde woning conform artikel 2 PRUP *"indien er voor 9 september 1984 inschrijving in het bevolkingsregister heeft plaatsgevonden"*, zodat *"de provinciale overheid enkel de intentie had om een uitbreiding op de decretale regelgeving te voorzien voor zonevreemde weekendverblijven indien er een inschrijving in het bevolkingsregister heeft plaatsgevonden voor 9 september 1984"*. Gezien de eerste inschrijving in het bevolkingsregister in casu pas dateert van 1992, stelt zij dat zij *"indien zij bij haar beoordeling de ratio legis van het deelRUP volgt, niet anders kan dan oordelen dat voorliggende aanvraag niet onder het toepassingsgebied van artikel 2 van het deelRUP valt"*.

3.

De verzoekende partij benadrukt in haar wederantwoordnota dat zij de schending van artikel 2 PRUP heeft aangevoerd, doordat de verwerende partij daaraan een draagwijdte geeft *"die deze wettelijk niet heeft, inzonderheid door er vanuit te gaan dat het zou vereist zijn dat er domiciliëring wordt bewezen, getuige waarvan het bestreden besluit verwijst naar zogenaamde inlichtingen met betrekking tot het bevolkingsregister"*. Zij meent dat de verwerende partij onder verwijzing naar een afwegingskader ten onrechte stelt dat enkel de inschrijving in het bevolkingsregister als criterium kan worden gehanteerd om het onderscheid te maken tussen een zonevreemd recreatief verblijf en een zonevreemde woning, terwijl dit afwegingskader geen bindend verordenend stedenbouwkundig voorschrift betreft. Zij stelt dat de verwerende partij hierdoor een voorwaarde toevoegt aan artikel 2 PRUP, gezien er in de stedenbouwkundige voorschriften niets is bepaald omtrent de wijze waarop het bewijs van permanente bewoning voor 1984 moet worden geleverd. Zij stelt dat het dan ook *"de iure niet relevant is of er nu domiciliëring is geweest of niet"*, en dat *"het enige wat telt feitelijke permanente bewoning is"*, in de rand waarvan zij opmerkt *"dat de inventaris van de stukken van het administratief dossier geen enkel gegeven bevat met betrekking tot die zogenaamde inlichtingen bij de bevolkingsdienst"*. Zij stelt dat *"ook de verwijzing naar de historiek van aanvragen van het gebouw en naar de constructiewijze en het voorkomen van het gebouw evenmin enige juridische relevantie vertoont aangezien voor de toepassing van artikel 2 het enkel van belang is dat er een bewijs van permanente bewoning van voor 1984 voorligt"*. Zij meent dat zij *"deze feitelijke permanente bewoning heeft aangetoond aan de hand van getuigenissen"*.

Specifiek wat betreft de bewijswaarde van de getuigenverklaringen herhaalt zij dat hieraan in het bestreden besluit een lezing wordt gegeven *"die in strijd is met de bewijskracht van deze*

getuigenverklaringen". Zij benadrukt dat de vrijheid bij de beoordeling van het bewijs waarop verwerende partij zich in het kader van de vrije bewijswaarde van een getuigenverklaring beroept "wordt begrensd door het verbod van schending van de bewijskracht", op basis waarvan "bij de uitlegging van een bepaald bewijsstuk rekening moet gehouden worden met de gebruikelijke betekenis van de bewoording ervan". Zij stelt dat "in deze getuigenverklaringen duidelijk wordt verklaard dat de woning reeds vanaf 1982 permanent bewoond werd door de ouders van verzoekster", en meent dat "verwerende partij een verkeerdelijk gevolg geeft aan de getuigenverklaringen met een miskenning van de bewijskracht tot gevolg door de waarachtigheid van de getuigenverklaringen af te wegen met het gebrek aan domiciliëring voor 1984 en de vergunningshistoriek van het gebouw". Zij meent "dat verwerende partij deze getuigenissen niet van de hand heeft gedaan omwille van hun bewijswaarde, maar enkel omwille van de veronderstelling dat de permanente bewoning niet met een domiciliëring kan worden aangetoond, terwijl uit het vermoeden van vergunning van functiewijziging voortvloeit dat het moet gaan om feitelijke permanente bewoning en niet om juridische permanente bewoning". Zij herhaalt dat "op grond van de goede trouw dient aangenomen te worden dat de getuigenverklaringen wel degelijk waarheidsgetrouw zijn en dat hier effectief bewijswaarde aan dient gegeven te worden", terwijl "verwerende partij deze bewijskrachtige elementen in uitsluitend algemene bewoordingen naast zich heeft neergelegd door zagezegd te motiveren dat deze getuigenverklaringen een onzeker karakter hebben". Zij herhaalt tevens dat "verwerende partij in het bestreden besluit verwijst naar zogenaamde inlichtingen bij de bevolkingsdienst om daaruit af te leiden dat er zogenaamd geen bewoning zou geweest zijn voorafgaand aan het jaar 1984" en dat "de getuigenissen enkel om die reden van tafel worden geveegd".

Beoordeling door de Raad

1.

Overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, lid 1, 1° VCRO dient een vergunning te worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met hetzij stedenbouwkundige voorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, hetzij een goede ruimtelijke ordening. Een stedenbouwkundig voorschrift betreft overeenkomstig de definitie in artikel 1.1.2, 13°, a) VCRO (onder meer) een reglementaire bepaling, opgenomen in een ruimtelijk uitvoeringsplan.

De verwerende partij dient als vergunningverlenende overheid op concrete wijze, en met inachtneming van de adviezen en de argumentatie in het kader van de administratieve beroepsprocedure, te onderzoeken of de aanvraag beantwoordt aan de voorschriften van het geldende PRUP en aan de goede ruimtelijke ordening. De Raad kan zijn beoordeling hieromtrent niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar -bestreden- beslissing is kunnen komen. Een kennelijk onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer wordt vastgesteld dat de beslissing van verwerende partij dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming zou komen. Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij in haar - bestreden - beslissing duidelijk de met de toets van de aanvraag aan de stedenbouwkundige voorschriften verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

2.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, ligt de aanvraag binnen de perimeter van het PRUP in een zone voor natuurgebied met overdruk zonevreemde woningen. De aanvraag diende dan ook in eerste instantie te worden getoetst aan de verordenende stedenbouwkundige voorschriften van dit PRUP, waarvan het toepasselijke artikel 2 PRUP luidt als volgt:

“Deze bepalingen zijn van toepassing op vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde woningen in de zone die op het grafisch plan aangeduid is met de overdruk ‘Zonevreemde woningen’. Het voldoen aan deze voorwaarden wordt beoordeeld op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag ...

Bij de afgifte van een vergunning op grond van dit artikel geldt de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening onverkort. ...

Volgende werken en handelingen aan hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde woningen zijn vergunbaar: ...

- Het herbouwen van een bestaande zonevreemde woning op dezelfde plaats ...*
- Het uitbreiden van een bestaande zonevreemde woning, voor zover het bouwvolume beperkt blijft tot ten hoogste 1.000 m³ ...*
- ...”*

Als toelichting bij dit artikel wordt het volgende overwogen:

*“Artikel 2 heeft enkel betrekking op de zonevreemde woningen in de overdrukzone. Voor andere zonevreemde constructies gelden de basisrechten volgens de VCRO.
...”*

3.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, betreft het voorwerp van de aanvraag de herbouw (en uitbreiding) van een bestaand vergund geacht en niet verkrot zonevreemd ‘gebouw’, dat in 1963 als weekendverblijf werd opgericht. Partijen betwisten evenmin dat dit gebouw overeenkomstig (de voorwaarden in) artikel 2 PRUP (ondanks de ligging in ruimtelijk kwetsbaar gebied) kan worden herbouwd, in zoverre het kan worden gekwalificeerd als ‘zonevreemde woning’. Volgens de toelichting in het PRUP bij de overdrukzone ‘zonevreemde woningen’ gelden de stedenbouwkundige voorschriften in artikel 2 PRUP (die een uitbreiding voorzien van de basisrechten voor zonevreemde woningen in de artikelen 4.4.10 e.v. VCRO) immers niet alleen “voor woningen die als dusdanig gebouwd werden voor het van kracht worden van het gewestplan”, maar ook “voor weekendverblijven die reeds voor 1984 permanent bewoond worden en als een zonevreemde woning moeten beschouwd worden”. Met voormelde (scharnier)datum van 1984 wordt meer specifiek bedoeld op 9 september 1984, ofwel de datum van inwerkingtreding van het Functiewijzigingsbesluit van 17 juli 1984, waarbij sommige gebruikswijzigingen (waaronder het wijzigen van de hoofdfunctie van een weekendverblijf in recreatiegebied naar permanent bewonen als nieuw gebruik) vergunningsplichtig werden. Partijen betwisten de scharnierdatum niet en in dit kader evenmin dat de functie die het gebouw had voor 9 september 1984 verworven blijft en wordt geacht te zijn vergund, gezien er voor functiewijzigingen die voor deze datum tot stand kwamen (nog) geen vergunningsplicht bestond.

4.

Gelet op voormelde vaststellingen, stond het aan verwerende partij om in de bestreden beslissing aan de hand van de voorliggende stukken concreet te onderzoeken en te motiveren in hoeverre verzoekende partij redelijkerwijze afdoende aantoonde dat er reeds voor 9 september 1984 effectief sprake was van permanente bewoning van het weekendverblijf, waardoor het gebouw moet worden gekwalificeerd als een zonevreemde woning in de zin van artikel 2 PRUP.

Verwerende partij stelt daaromtrent in de bestreden beslissing vooreerst vast dat er *“op het perceel in 1963 een weekendverblijf en geen woning werd gebouwd”*, zoals wordt bevestigd in *“de beschrijving van het goed in de eerste vergunningsaanvraag van 1991”*. In het kader van haar onderzoek naar de kwalificatie van het gebouw in functie van de toets van de aanvraag aan artikel 2 PRUP oordeelt zij vervolgens dat de permanente bewoning voor 1984 *“volgens het afwegingskader van het RUP”* (dat werd opgemaakt *“als toelichting”*) kan worden aangetoond *“aan de hand van de inschrijving in het bevolkingsregister”*, maar dat *“deze gegevens echter aantonen dat er in 1984 geen inschrijving was op dit adres”*, waaruit zij concludeert *“dat het bestaande gebouw een weekendverblijf betreft en geen woning”*.

In het kader van voormeld onderzoek oordeelt zij voorts dat uit de (twee) getuigenverklaringen die door verzoekende partij worden bijgebracht, met name respectievelijk van *“de toenmalige eigenaar, de moeder van de aanvrager”* en van *“een nonkel”*, evenmin blijkt dat het gebouw sinds 1982 permanent wordt bewoond. Zij merkt daarbij op dat *“de familie Van Mechelen een winkel had in Leuven op Fochplein 14/1”* en er *“boven de winkel een appartement was waar het gezin verbleef”* en *“vermoedelijk ook was gedomicilieerd, gezien er nooit een inschrijving op het adres van het weekendverblijf gebeurde”*. Zij meent dat *“het best mogelijk is dat de ouders, wanneer de kinderen het huis uit waren, meer in het weekendverblijf verbleven dan op het appartement in Leuven, maar dat (dit) nog niet aantoont dat er effectief permanent gewoond werd”*. Zij benadrukt daarbij dat *“de getuigenverklaringen zijn opgesteld door de familie zelf of door een nonkel”*, die *“gezien hun familiale band makkelijker zijn geneigd om verklaringen in eigen voordeel af te leggen”*, waardoor *“niet met zekerheid kan gesteld worden dat het om onpartijdige en onafhankelijke getuigen gaat, zodat aan de getuigenissen geen bijzondere bewijswaarde kan gehecht worden”*. In dezelfde zin oordeelt zij dat ook uit de bijkomende (drie) getuigenverklaringen die door verzoekende partij in het kader van de hoorzitting worden bijgebracht, *“van personen die geen familiale band hebben met het gezin”* en die *“verklaren dat ze de familie gekend hebben en dat het gezin in het vakantiehuis gewoond heeft voor 1984”*, niet blijkt dat het gebouw sinds 1982 effectief permanent werd bewoond. Zij merkt daarbij op dat *“getuigenverklaringen in dergelijke zaken gangbaar ook niet als doorslaggevend worden aangenomen”* en dat *“het feit dat de permanente bewoning niet met een domiciliëring kan aangetoond worden in deze beoordeling zwaarder doorweegt”*.

Tenslotte oordeelt zij bij haar onderzoek dat *“bijkomend de gehele historiek van aanvragen voor het gebouw het feit ondersteunt dat het gebouw enkel als weekendverblijf kan beschouwd worden”*. Zij wijst daarbij met name op de vaststelling dat *“wanneer in 1992 de dochter het ouderlijk huis uitgaat en wil intrekken in het weekendverblijf er een inschrijving op dit adres werd aangevraagd”* en er *“tevens binnen de drie jaar na de inschrijving een proces-verbaal werd opgesteld met de vaststelling dat (het) weekendverblijf werd uitgebreid in functie van permanent verblijf zonder het verkrijgen van een vergunning”*. Zij leidt hieruit af dat *“wanneer de dochter besluit in het weekendverblijf te gaan wonen men het gebouw zonder vergunning gaat uitbreiden om als woning, permanente verblijfplaats, bruikbaar te maken”*, terwijl de daaropvolgende aanvragen tot regularisatie van deze uitbreidingen *“telkens werden geweigerd gezien het weekendverblijf, zoals het gebouw nog steeds gekend was, volgens het KB van 30 oktober 1973 niet groter mocht zijn dan 60m²”*, waarna de rechtbank in 1994 finaal de afbraak van de uitbreiding beveelt. Ook om die reden meent zij *“dat het gebouw tot op heden moet worden bestemd als recreatief verblijf”*, waarbij zij opmerkt dat *“dit tevens valt af te leiden uit de afmetingen, de constructiewijze en het voorkomen van het gebouw”*.

5.

Het wordt door partijen niet betwist dat verzoekende partij het tijdstip (voor of na 9 september 1984) van de gebruikswijziging van het gebouw, met name het feitelijk gebruik van het weekendverblijf voor permanente bewoning, (in functie van de kwalificatie van het gebouw voor de toets van de aanvraag aan artikel 2 PRUP) mag aantonen met ‘alle rechtens toegelaten bewijsmiddelen’,

inclusief het getuigenbewijs. Het aangebrachte bewijs dient vervolgens door verwerende partij te worden beoordeeld, waarbij de Raad zoals hoger gesteld zijn beoordeling hieromtrent niet in de plaats kan stellen van die van verwerende partij als vergunningverlenende overheid.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, gaat verwerende partij bij het onderzoek van de aanvangsdatum van de permanente bewoning in eerste instantie, op basis van het afwegingskader van het PRUP (waarvan het bestaan door verzoekende partij op zich niet wordt betwist), na of er op dit adres een inschrijving voorligt in het bevolkingsregister voor 1984. Zij stelt daarbij vast dat dit niet het geval is, terwijl dit gegeven door verzoekende partij niet wordt betwist. Vervolgens beoordeelt zij de door verzoekende partij aangebrachte getuigenverklaringen, op basis waarvan zij oordeelt dat ook deze stukken geen afdoende bewijs vormen van een effectieve permanente bewoning van het weekendverblijf voor 1984. Hoewel verzoekende partij meent dat moet worden aangenomen dat de betreffende getuigenverklaringen “*op grond van de goede trouw*” “*waarheidsgetrouw zijn*”, en het “*onbetwistbaar bewijs*” vormen van de permanente bewoning van het weekendverblijf vanaf 1982, toont zij niet aan dat de beoordeling van deze getuigenverklaringen door verwerende partij (met inbegrip van de verwijzing naar de verblijfplaats van het gezin van verzoekende partij in Leuven) foutief is dan wel kennelijk onredelijk. Zij maakt met name niet aannemelijk dat verwerende partij de objectiviteit van deze verklaringen (in het licht van hun aard en inhoud en van de betreffende getuigen) redelijkerwijze niet in twijfel mocht trekken, noch dat zij deze verklaringen op straffe van de schending van hun bewijskracht niet mocht ‘afwegen’ tegenover de andere bewijselementen in het dossier, waaronder de objectieve gegevens inzake domiciliëring en de vergunningshistoriek van het gebouw. Overigens blijkt uit de betreffende overwegingen van verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de verschillende getuigenverklaringen dat zij deze bewijsstukken wel degelijk bij haar beoordeling heeft betrokken, en hun bewijswaarde zowel op zich heeft beoordeeld als in afweging met de andere elementen van het dossier. Tenslotte betreft verwerende partij ook de kenmerken en de vergunningshistoriek van het gebouw in haar beoordeling, terwijl verzoekende partij evenmin aantoonst dat deze beoordeling foutief is dan wel kennelijk onredelijk. Zo betwist zij niet dat de wederrechtelijke uitbreiding van het weekendverblijf (van 60 m² en 5 m hoog) samenvalt met het tijdstip waarop verzoekende partij (in 1992) permanent in het weekendverblijf komt wonen, terwijl zij evenmin aantoonst dat het standpunt van verwerende partij dat deze uitbreiding beoogde om het weekendverblijf “*bruikbaar te maken als woning, permanente verblijfplaats*” kennelijk onredelijk is (in de rand waarvan wordt opgemerkt dat het uittreksel uit het bevolkingsregister, waaruit de inschrijving blijkt van verzoekende partij op dit adres vanaf 16 juli 1992, deel uitmaakt van het administratief dossier). Zij toont evenmin aan dat het standpunt van verwerende partij dat de kwalificatie van het gebouw als weekendverblijf “*tevens valt af te leiden uit de afmetingen, de constructiewijze en het voorkomen van het gebouw*” kennelijk onredelijk is.

6.

Gelet op voormelde vaststellingen, toont verzoekende partij niet aan dat het oordeel van verwerende partij, dat uit de voorliggende stukken van het dossier redelijkerwijze niet afdoende blijkt dat het betreffende weekendverblijf reeds voor 9 september 1984 permanent werd bewoond (en derhalve als zonevreemde woning in aanmerking komt voor herbouw), foutief is dan wel kennelijk onredelijk. Zij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij de voorliggende bewijsstukken niet zorgvuldig heeft beoordeeld, dan wel dat zij de bewijswaarde hiervan heeft miskend. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij stelt, steunt voormeld oordeel niet louter op de ontstentenis van een inschrijving in het bevolkingsregister voor 1984 (conform het afwegingskader in de toelichting bij het PRUP), maar wordt dit gegeven afgewogen tegenover de andere bewijsstukken, in het bijzonder de getuigenverklaringen, de vergunningshistoriek en de kenmerken van het gebouw. De kritiek van verzoekende partij, in het bijzonder wat betreft de appreciatie van de getuigenverklaringen (die *de facto* het enige bewijselement vormen waarop zij haar stelling steunt dat het weekendverblijf reeds sinds 1982 permanent wordt bewoond), betreft

derhalve eerder opportuïteïtskritiek, waarbij zij haar visie inzake de beoordeling van de waarachtigheid en de bewijskracht van deze getuigenverklaringen (en de daarmee samenhangende kwalificatie van het gebouw in het kader van de toets van de aanvraag aan artikel 2 PRUP) stelt tegenover die van verwerende partij. Zij toont daarbij evenwel niet aan dat verwerende partij de haar toegekende appreciatiebevoegdheid inzake (de beoordeling van de bewijswaarde van) de stukken van het dossier niet naar behoren heeft uitgeoefend, terwijl het zoals gesteld niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling hieromtrent in de plaats te stellen van deze van verwerende partij.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot vernietiging wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 200 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 13 augustus 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Bart VOETS

Pascal LOUAGE